

College van Procureurs-Generaal

Voorzitter

Postbus 20305 2500 EH Den Haag

Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie
mr. F. Teeven
Postbus 20301
2500 EH DEN HAAG

Prins Clauslaan 16
2595 AJ Den Haag
Telefoon +31 (0)70 339 96 00
telefax +31 (0)70 339 98 51

06-70-339-9600
06-70-339-9851

Onderdeel
Contactpersoon
Doorkiesnummer(s)
E-mail
Datum
Ons kenmerk
Uw kenmerk
Onderwerp

06-70-339-9600
06-70-339-9851

Bij beantwoording de datum
en ons kenmerk vermelden.
Wilt u slechts één zaak in uw
brief behandelen

Advies implementatie kaderbesluit 2009/829/JBZ
(wederzijdse erkenning toezichtmaatregelen)

Geachte heer Opstelten,

Bij brief van 6 maart heeft u het College van procureurs-generaal gevraagd te adviseren over een conceptwetsvoorstel, inhoudende de implementatie van het kaderbesluit 2009/829/JBZ (PbEU L 294/20)inzake de toepassing, tussen de lidstaten van de EU, van het beginsel van wederzijdse erkenning op beslissingen inzake toezichtmaatregelen als alternatief voor voorlopige hechtenis. Het kaderbesluit beoogt de strafrechtelijke samenwerking tussen de lidstaten van de Europese Unie op het terrein van de schorsing van de voorlopige hechtenis onder voorwaarden volgens het beginsel van wederzijdse erkenning en tenuitvoerlegging van strafrechtelijke beslissingen. Het College heeft met belangstelling kennis genomen van het wetsvoorstel en heeft nog slechts een enkele opmerking.

Toepassing naar Nederlands recht

In artikel 13 van het Besluit wordt voorzien in een eventuele aanpassing van de toezichtmaatregelen. In het eerste lid staat dat in het geval de aard van de toezichtmaatregel onverenigbaar is met het recht van de tenuitvoerleggingsstaat, de bevoegde autoriteit in deze lidstaat de maatregel kan aanpassen aan het soort van toezichtmaatregelen die volgens het recht van de tenuitvoerleggingsstaat voor vergelijkbare feiten geldt. Daaraan wordt toegevoegd dat de aangepaste toezichtmaatregel zoveel mogelijk overeenkomt met de in de beslissingsstaat

opgelegde toezichtmaatregel.

In artikel 9 van het wetsvoorstel wordt deze bepaling enigszins vervormd overgenomen. In artikel 9 wordt voorgeschreven dat indien de aard van de aan de verdachte opgelegde toezichtmaatregel onverenigbaar is met het Nederlandse recht, het openbaar ministerie deze zodanig dient aan te passen dat tenuitvoerlegging mogelijk is op een wijze die zoveel mogelijk overeenstemt met de in de uitvaardigende lidstaat opgelegde toezichtmaatregel.

Het verschil is subtiel en ongetwijfeld is niet bedoeld een inhoudelijk verschil met het Besluit te laten ontstaan. Maar toch mist het College in de formulering in het wetsvoorstel de voorwaarde dat de toezichtmaatregel wordt aangepast "aan het soort van toezichtmaatregelen die volgens het recht van de tenuitvoerleggingsstaat voor vergelijkbare strafbare feiten geldt". Het College adviseert om na "tenuitvoerlegging in Nederland" en vóór "mogelijk is", de woorden "naar Nederlands recht" in te voegen. Dat past ook beter bij artikel 16 van het Besluit, waar expliciet wordt bepaald dat het toezicht op de naleving van toezichtmaatregelen wordt beheerst door het recht van de tenuitvoerleggingsstaat.

Uitwerking artikel 23 besluit

Het openbaar ministerie beëindigt ingevolge artikel 15, lid 1 het toezicht op de naleving van de aan de "veroordeelde" opgelegde toezichtmaatregelen indien (a) meermalen een kennisgeving als bedoeld in artikel 12, tweede lid, aan de bevoegde autoriteit van de uitvaardigende lidstaat is verzonden en naar aanleiding daarvan binnen redelijke termijn geen beslissing is genomen omtrent de toezichtmaatregelen. Het College wijst erop dat kennelijk per abuis zowel in de memorie van toelichting (pagina 15) als in de tekst van artikel 15 wordt gesproken over "de veroordeelde" waar waarschijnlijk "de verdachte" is bedoeld.

Wettige verblijfplaats.

In het eerste lid van artikel 9 van het Besluit is het uitgangspunt geformuleerd dat de beslissing inzake toezichtmaatregelen kan worden toegezonden aan de bevoegde autoriteit van de lidstaat waar de verdachte zijn vaste en wettige verblijfplaats heeft. Het College merkt op dat in artikel 5 van het wetsvoorstel het in Nederland gebruikte begrip "vaste woon- of verblijfplaats" is opgenomen. Met het begrip "vaste woon- en verblijfplaats" wordt aangesloten bij de in de praktijk gebruikelijke wijze waarop een vaste woon- of verblijfplaats wordt vastgesteld, namelijk het raadplegen van het GBA. Indien een persoon is opgenomen in het GBA wordt aangenomen dat het daar vermelde adres geldt als de vaste woon- of verblijfplaats, tenzij uit bijzondere feiten en

omstandigheden moet worden aangenomen dat hij ergens anders zijn vaste woon- of verblijfplaats heeft. Het College gaat ervan uit dat artikel 9 van het Besluit daarmee voldoende is geïmplementeerd, maar zou graag zien dat deze zienswijze in de memorie van toelichting wordt bevestigd.

Beëindiging toezichtmaatregel

In artikel 16 wordt voorgeschreven dat het recht van tenuitvoerlegging in Nederland eindigt indien de verdachte niet langer zijn vaste woon- of verblijfplaats in Nederland heeft of indien de verdachte niet in Nederland kan worden gevonden. De beëindiging van het recht van tenuitvoerlegging in Nederland is vorm gegeven als een beëindiging van rechtswege. Maar het College gaat ervan uit dat de officier van justitie bepaalt of de verdachte zijn vaste woon- of verblijfplaats in Nederland heeft dan wel vaststelt dat de verdachte niet in Nederland kan worden gevonden. En in het geval de verdachte claimt dat hij geen vaste woon- en verblijfplaats in Nederland meer heeft zal de officier van justitie moeten vaststellen of er inderdaad geen sprake meer is van een vaste woon- of verblijfplaats alvorens de tenuitvoerlegging in Nederland kan worden beëindigd. Het College adviseert om in de memorie van toelichting hieraan enige aandacht te schenken.

Ten slotte vraagt het College aandacht voor het beëindigen van de toezichtmaatregel en de praktijk van een mogelijk daarop volgend Europees aanhoudingsbevel (EAB). Gesteld dat er sprake is van een Nederlandse verdachte die in het buitenland strafbare feiten heeft gepleegd. De rechtbank in de beslissingsstaat schorst de voorlopige hechtenis om de verdachte in staat te stellen terug te keren naar Nederland. Stel dat deze verdachte vervolgens de voorwaarden waaronder zijn voorlopige hechtenis is geschorst overtreedt. Dan zal de beslissingsstaat een EAB naar Nederland sturen, met het oog op de voortzetting van de voorlopige hechtenis.

De verdachte wordt vervolgens in het kader van de Overleveringswet aangehouden en worden voorgeleid bij de rechter-commissaris te Amsterdam. Ingevolge artikel 64 Overleveringswet kan de rechter-commissaris de vrijheidsbeneming onder voorwaarden schorsen. De praktijk leert dat de rechter een Nederlandse ingezetene vrijwel nooit voorlopig hecht. Dat doet de rechter alleen wanneer gevaar voor vlucht aannemelijk kan worden gemaakt. De overleveringsrechter zal daarom naar verwachting, indien betrokkene zijn vaste woonplaats in Nederland heeft, het EAB behandelen, maar lopende de procedure de bewaring schorsen.

Het is de vraag of de bestaande EAB-praktijk in overeenstemming is met hetgeen door het Kaderbesluit en onderhavige wetsvoorstel wordt beoogd. Het doet tegenstrijdig aan, wanneer de beslissingsstaat een EAB stuurt in verband met de opheffing van een geschorste detentie, terwijl vervolgens de overleveringsrechter de gevangenhouding in

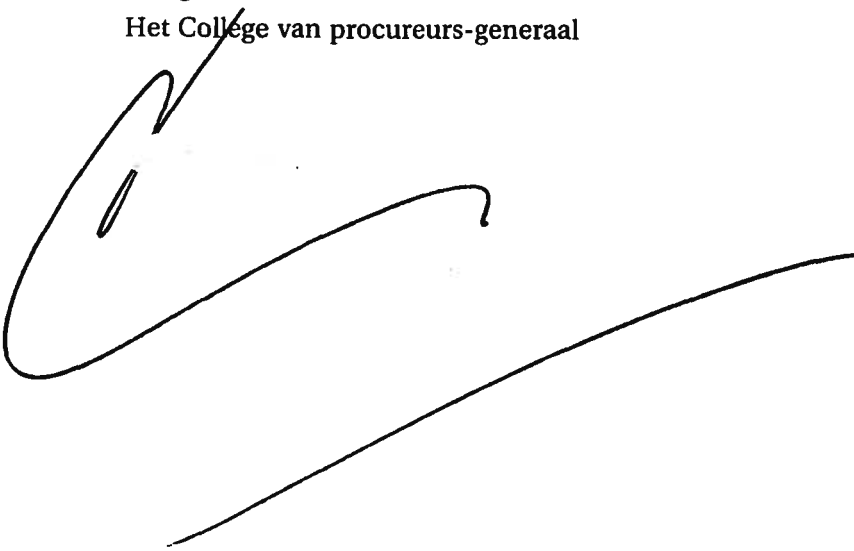
08/05/2012

het kader van de overlevering schorst bij gebrek aan gronden. Het College adviseert aan deze ogenschijnlijke tegenstrijdigheid in de memorie van toelichting aandacht te schenken.

08/05/2012

Hoogachtend
Het College van procureurs-generaal

08/05/2012

A large, stylized handwritten signature in black ink, consisting of several sweeping, connected strokes.